

«Ου ζητώ το θέλημα το εμόν, αλλά το θέλημα του πέμψαντός με πατρός» (Μητροπολίτης Μαυροβουνίου και Παραθαλασσίας Αμφιλόχιος Ράντοβιτς)

/ [Πεμπτουσία](#)

[Προηγούμενη δημοσίευση: <http://bit.ly/2fnWBeW>]

Η σχέση της εκφράζεται στους λόγους του Χριστού: «ου ζητώ το θέλημα το εμόν....» (Ιωάν. 5,30). Σ' αυτό και έγκειται, στην πραγματικότητα, το νόημα της ακολουθίας των Αγίων Πατέρων: η ακολουθία είναι ακριβώς η ταπεινή παράδοση «εαυτών και αλλήλων και πάσης της ζωής ημών Χριστώ τω Θεώ». Διότι καθώς ο Θεός Πατήρ δεν υπάρχει και δεν μπορεί να υπάρχει χωρίς τον Υιό και το Άγιο Πνεύμα, έτσι και ο άνθρωπος δεν μπορεί να υπάρχει χωρίς το συνάνθρωπο, οι ζώντες χωρίς τους νεκρούς, η μια γενεά χωρίς την άλλη, οι υιοί χωρίς τους πατέρες, οι γονείς χωρίς τα τέκνα. Οι Άγιοι Πατέρες ως θεοφόροι και χριστοφόροι φανερώνουν με τον καλύτερο τρόπο αυτή την καθολική «οντολογία» της Εκκλησίας και ταυτόχρονα εισάγουν σ' αυτήν· αφυπνίζουν σε κάθε πιστή και ταπεινή ψυχή τη ζωντανή μνήμη της Εκκλησίας με τη δύναμη του ζωοποιού Πνεύματος. Η ακολουθία τους δεν σημαίνει μίμηση μιας ψυχικής στάσης που υποβάλλεται απ' έξω αλλά ζωή σύμφωνα με τη δική τους ύπαρξη, η οποία δεν είναι δική τους αλλά του Χριστού· σημαίνει απόκτηση πνεύματος που είναι πνεύμα ελευθερίας, διότι στην πραγματικότητα είναι το Πνεύμα το Άγιο δωροδότης της πνευματικής εξουσίας που ελευθερώνει με την Αλήθεια και ως εκ τούτου ουδέποτε μπορεί να γίνει σαδιστική αυθεντία.

Οι

Πατέρες φανερώνουν με τον εαυτό τους το Θεό και υποδεικνύουν την προσκύνηση του «υπέρ παν όνομα» ονόματος. Η ουσία της εξουσίας και αυθεντίας τους συνίσταται στο ότι με όλη τους την ύπαρξη και με κάθε τους πράξη φωνάζουν στο θεό τους: Όχι σε μας Κύριε, όχι σε μας αλλά στο όνομά Σου δος δόξα! Η αυθεντία τους βρίσκεται στο πύρινο παράδειγμά τους και στην ακαταμάχητη έλξη της θεοφώτιστης μορφής τους: ως φορείς του θείου κάλλους με την ηφαιστειώδη δύναμή τους καλούν και σχίζουν τα όρη τα αιώνια, όπου αποκτάται αυτό το κάλλος. Ως εκ τούτου αποτελούν έκκληση ελευθερίας και αφύπνιση γι' αυτήν, σε καμιά δε περίπτωση βία εναντίον της. Μέσω του κάλλους της μορφής του Θεού, που αντικατοπτρίζεται στη δική τους μορφή και μέσα από την αγαθότητα του Θεού που περιχωρεί το έργο τους, προσφέρουν τους εαυτούς τους χωρίς να επιβάλλονται σε κάθε άνθρωπο αφυπνισθέντα πνευματικά ως μέτρο της προσωπικής του αύξησης και ωρίμανσης και ως το προσωπικό του κάλλος που κρύβεται και από τον ίδιο τον εαυτόν του. Σ' αυτό και συνίσταται η πατερική, αναγεννητική και παιδαγωγική δύναμή τους, δηλαδή η χαρισματική πατρότητά τους, που εξομοιώνεται με την ουράνια πατρότητα. Το να προχωρεί λοιπόν κάποιος διά των αγίων και «συν πάσι τοις αγίοις» προς το Θεό σημαίνει: να ελευθερώνεται από τη μόνωσή του, ενσωματούμενος στο καθολικό μυστήριο της Εκκλησίας και στην ενότητά της· να ανοίγει με την ταπείνωση, τον κάλυκα του «είναι» του προκειμένου τούτος να γονιμοποιηθεί και να πληρωθεί με το πλήρωμα του Θεού.

10. Εάν όμως συμβεί, ο επίσκοπος, ο πρεσβύτερος, ο πνευματικός, ή ο παιδαγωγός να παύσουν να είναι όντως άγιοι και πνευματικοί πατέρες, δηλαδή αναγεννημένοι, διά του Θεού, γονείς, οι οποίοι εν οδύναις γεννούν τα πνευματικά τους παιδιά, τότε προσπαθούν να καλύψουν τη στειρότητα και αδυναμία τους με το ιμάτιο του ίδιου του λειτουργήματος που Αυτός τους έχει εμπιστευθεί — δηλαδή με την εκβιαστική επιβολή και αυθεντία και με διάφορες άλλες εξωτερικές λύσεις. Αυτό ισχύει και για κάθε άλλη αυθεντία, είτε πρόκειται για την αυθεντία του γονέως είτε του παιδαγωγού είτε του κοινωνικού λειτουργού γενικώς. Σ' αυτή την περίπτωση ο υπεύθυνος καταφεύγει οπωσδήποτε στη δεσποτεία πάνω στις ψυχές, στην καταναγκαστική διακυβέρνηση των συνειδήσεων και στο ρόλο του «μαέστρου» ως παιδαγωγική μέθοδο. Έτσι την ουράνια πατρότητα υποκαθιστά η ψευδής γήινη πατρότητα στην οποία είναι έμφυτος ο καταναγκασμός και η βία. Η βασική επίσης ιδιότητα αυτής της πατρότητας είναι η εξουθένωση της εμπιστοσύνης και της αγάπης, που γεννιέται απ' την ουράνια πατρότητα ως το μόνο υγιές νοητικό κλίμα για την πνευματική αγωγή και την ομαλή επικοινωνία μεταξύ των ανθρώπων. Έτσι το άγιο μυστήριο της πνευματικής πατρότητας και άγιο-πατρότητας (μέσα από το οποίο η Εκκλησία και γενικά κάθε υγιής ανθρώπινη συμβίωση φανερώνεται ως ζωντανή κοινωνία αμοιβαίας εμπιστοσύνης και αγάπης, όπου ο Θεός από τη χριστοειδή ταπείνωση όλων εξυφαίνει το μεγαλείο όλων) υποκαθίσταται με την τυραννική κηδεμονία από την οποία φύονται τα δηλητηριώδη άνθη της δουλείας της επανάστασης και του αλληλοσπαραγμού. Και τί άλλο είναι όλα αυτά παρά το πνίξιμο του ανθρώπου στην απύθμενη θάλασσα της πατροκτονίας η οποία άρχισε στον παράδεισο; Αυτή οδήγησε και οδηγεί στη λήθη της πνευματικής πατρότητας και στην υποκατάστασή της από την παραμορφωμένη πατρότητα.

11. Η μοναδική σωτηρία απ' όλα αυτά βρίσκεται και πάλι στην ανεύρεση της λησμονημένης πατρότητας, η οποία, καθώς προκύπτει, απ' όλα όσα ειπώθηκαν μέχρι τώρα, ανήκει στη φύση του ίδιου του Θεού, καθώς και στη φύση του ανθρώπου που δημιουργήθηκε κατ' εικόνα και ομοίωσή Του. Αν δεν υπήρχε αυτή η άνωθεν πατρότητα, τότε η πατροκτονία, και η αυτοκτονία θα αποτελούσαν την τελευταία λέξη της ιστορίας και της ζωής.

(συνεχίζεται)